

עפ"ת 45880/10/21 - מישל בן חמו נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עפ"ת 45880-10-21 בן חמו נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 90517411139

בפני	כבוד השופט עמית יורם צלקובניק
מערער	מישל בן חמו
נגד	
משיבה	מדינת ישראל
המערער באמצעות עו"ד ניר נפתלי	
המשיבה באמצעות עו"ד מור שרוני	

פסק דין

ערעור כנגד החלטת בית משפט לתעבורה בפתח תקוה (כב' השופט פרי) בהמ"ש 4913-08-21 מיום 12.9.21 לפיה נדחתה בקשת המערער מיום 12.8.21 להארכת מועד להישפט בגין נהיגה במהירות העולה על המותר מיום 30.4.20, שצולמה באמצעות מצלמת מהירות, עבירה לפי תקנה 54(א) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961.

הודעת תשלום הקנס הנוגעת לעבירה נשלחה לכתובתו של המערער בראשל"צ בדואר רשום ביום 4.5.20, ולפיה ניתן היה להגיש בקשה להישפט או לשלם את הקנס עד יום 31.8.20. להודעה צורף אישור מסירה עליו מופיעה כתובתו של המערער עם פרטים תואמים של מספר הדואר הרשום ומספר הדוח, כמפורט בהודעת תשלום הקנס, וכן חותמת על השארית הודעה ראשונה ביום 26.5.

המערער טען כי לא קיבל את הודעת תשלום הקנס, וכי אישור המסירה ריק מפרטים מהותיים. לדברי המערער נודע לו על קיומה של הודעת תשלום הקנס רק בעת שקיבל דרישת תשלום מהמרכז לגביית קנסות (נשלחה ביום 29.10.20 כעולה מההודעה שצורפה לבקשה). המערער מציין בנוסף, כי הוא רשום כבעליו של הרכב, אולם עיסוקו הוא בנהיגת מונית, ורעייתו היא שעושה שימוש ברכב, ואולם פנייתו למשטרת ישראל לצורך הסבת הדוח, נדחתה נוכח פקיעת המועד להגשת בקשה להישפט, בחלוף 90 ימים מעת משלוח הדוח (הוצגה הודעת משטרת ישראל מיום 21.1.21 על דחיית הבקשה להסבה). יצוין כי בתצהיר מצורף נטען כי גם בנו של המערער עושה שימוש ברכב.

בתגובת המשיבה בבית משפט קמא צוין לראשונה כי הקנס בגין הדוח שולם עוד ביום 25.2.21, וכי הבקשה הוגשה בשיהוי רב.

בית משפט קמא קבע בהחלטתו כי "נשמט הבסיס" לבקשת המערער, כאשר לא צוין בבקשתו את עובדת תשלום עמוד 1

הקנס, וכי מדובר בהרשעה חלוטה נוכח הזמן שחלף; ביצוע התשלום מעיד על כך שהמערער ידע על קיומו של הדוח, ולא עלה כל טעם לשיהוי מאז מועד התשלום עד מועד הבקשה שהוגשה לבית המשפט. עוד צוין כי בתצהירה של רעיית המערער שאינו ערוך כדן, לא עולים פרטים קונקרטיים כלשהם הקשורים בנסיבות ביצוע העבירה.

לבקשה נוספת של המערער שנדחתה אף היא, צורך תצהיר ערוך של אשת המערער, וצוין כי הקנס שולם בעקבות הודעה נוספת מהמרכז לגביית קנסות, המתריעה מפני נקיטת הליכי עיקול.

בהודעת הערעור נטען כי המבקש הגיש בקשה למשטרת ישראל להסבת הדוח לאחר שקיבל את דרישת החוב, ולפני תשלום הקנס. הבקשה הוגשה לבית משפט קמא בעקבות קבלת הודעה מרשות הרישוי על צבירת נקודות ושלילת רישיון בשל שורת עבירות, ביניהן העבירה הנדונה. עוד נטען כי המערער לא ידע כלל על תשלום הקנס שבוצע על ידי אשתו, ואין להחיל עליו את הוראת סעיף 229(ח) לחוק סדר הדין הפלילי, תשמ"ב-1982 (להלן - חסד"פ), כאשר לתשלום הקנס קדמה בקשה להסבת הדוח.

לא מצאתי מקום לקבלת הערעור.

משלוח הודעת תשלום הקנס בדואר רשום לכתובתו של המערער, בצירוף אישור מסירה תואם, יש בו כדי לבסס חזקת מסירה על פי הוראת סעיף 44א לתקנות סדר פלילי, תשמ"ד-1984. על אישור המסירה שהוצג מופיע ציון כי הושארה הודעה ראשונה ביום 26.5 ועל המערער להסביר כיצד פגע אי מילוי של פרטים אחרים באישור המסירה כדי להפריך את חזקת המסירה; בנסיבות אלה, התבקש כי המערער יערוך בדיקה ברשות הדואר ויצג ממצאיה לבית המשפט, אם סבר כי לא התקבלה כלל הודעה מרשות הדואר על הגעת הודעת תשלום הקנס.

גם אם אניח כי המערער לא קיבל את הודעת תשלום הקנס בסמוך למועד משלוחה, הרי שידע על ייחוס העבירה וקיומו של הקנס לאחר משלוח דרישת החוב מהמרכז לגביית קנסות בשלהי חודש אוקטובר 2020, ופנייתו של המערער לבית המשפט לאחר שנדחתה בקשת ההסבה על ידי משטרת ישראל (בחודש ינואר 21) נעשתה בשיהוי של מחצית השנה, ומשכך לא עלה בידי המערער להצביע על נימוק ממשי למתן הארכת מועד להישפט נוכח אי הגשת הבקשה מיד לאחר שהוסרה המניעה להגשתה כמפורט בסעיפים 230 ו-229(ה) לחסד"פ.

המערער טען כי לא ידע כי הקנס שולם בידי אשתו, אולם טענה זו אינה נתמכת בתצהיר שלו או של רעייתו, ואין מקום להידרש אליה נוכח כך שהמערער הצהיר עוד קודם לכן, בבקשת ההסבה ששלח למשטרת ישראל, כי בדעתו לשלם את הקנס. כפי שנפסק (רעפ 2937/17 **גיל פלדמן נ' מדינת ישראל** 2.4.17), אין נפקות בידי מי שולם הקנס, ככל שהמערער היה מודע לעצם קיומה של העבירה ודרישת הקנס, לפחות מהמועד בו שוגרה אליו דרישת החוב מהמרכז לגביית קנסות. עוד אציין, כי לא קיימת נפקות לכך שבקשת ההסבה נשלחה לפני תשלום הקנס, שכן על פי הקביעה ברע"פ 641/19 **אייל מילר נ' מדינת ישראל** (10.4.2019), אין מדובר במסלולים חלופיים, ולנוכח הוראת סעיף 229(ח) שאינה מתקיימת לגבי בקשת ההסבה, שעל פיה רואים את משלם הקנס כמי שהודה באשמה.

הטענה כי ייגרם עיוות דין למערער נוכח אי הסבת הדוח, אינה מהווה טעם ממשי להארכה, ופנייתו של המערער לבית המשפט בבקשת ההארכה, נעשתה רק בעקבות פניית רשות הרישוי, ולמערער לא אצה הדרך גם לאחר שנדחתה בקשת ההסבה בתחילת שנת 2021.

נוכח האמור נדחה הערעור.

המזכירות תעביר פסק הדין לצדדים.

ניתן היום, י"ב טבת תשפ"ב, 16 דצמבר 2021, בהעדר
הצדדים.